

GCL - BERICHTEN

Beste vrienden,

De voorbije periode was voor mij gekleurd door een mix van grote drukte in mijn leven en schitterende ontmoetingen met mensen. De verhalen van de Goede Week, de verrijzenis en de verschijningen van Jezus spraken meer dan ooit aan.

De Goede Week stond voor mij symbool voor de noeste arbeid waarin de connectie met collega's intens was. Ze was ook symbool voor de rampen in Nepal en in de Middellandse zee die meer en meer aanleiding geven tot protest en mobilisatie van hulp.

Ook GCL schiet in actie om met vrijwilligers hulp te gaan bieden in Sicilië. Kleine gebaren om elkaars lijden te helpen dragen. De verrijzenis en de verschijningen van Jezus werden concreet in de ontmoeting met de paus eind april. We hebben bij onszelf en bij elkaar gevoeld waar onze schat ligt en allicht om die reden voelden we een grote verbondenheid met de andere GCL'ers uit Europa. Van daaruit kan een beweging ontstaan naar de grenzen, om iets te gaan doen voor de ander.

Die verbondenheid willen we ook verder versterken in onze Vlaamse GCL. Hiervoor bereiden we een kleine enquête voor. We willen weten waar jullie schat ligt, hoe we die nog meer in het centrum van ons leven kunnen plaatsen. En misschien willen jullie ook wel een talent gebruiken om één of andere taak op te nemen binnen GCL, ieder volgens zijn of haar mogelijkheden. En dat alles tot meerdere eer en glorie van God.

Alvast een goede vakantie gewenst,

Ivo Raskin,
Voorzitter GCL-Vlaanderen

“Wat een mooi zonnetje vandaag!”

Gedachten op een zondagochtend in het Sint-Annapark

Wat doe jij gewoonlijk op zondagochtend? Maak je dankbaar gebruik van deze extra tijd om na een lange werkweek slaap in te halen of ben je een vroege vogel die elke dag van de week, ook op zondag, wakker wordt bij het opgaan van de zon? Ik zou beide types op zondagmorgen een bezoekje aan het Sint-Annapark in Dublin aanbevelen.

Een Ierse jezuïet die mij al een aantal dagen had begeleid tijdens een achtdaagse ignatiaanse stiltebezinning, had me gesuggereerd om naar dit park te gaan en meer specifiek naar de “Rode Stallen”, waar een kunstgalerie in was ondergebracht. Dit was bedoeld als een korte onderbreking in het midden van mijn bezinningstijd.

In de galerie werd mijn aandacht getrokken door een schilderij met het opschrift “Door de golf”, een interessant beeld dat je de indruk gaf in een golf te staan, die haar hoogste punt had bereikt, in de vorm van een “O”. Door die “O” kon je het strand zien. De kleuren waren prachtig: lichtblauw en groen en wit, met ook een beetje geel, van het zand. Het deed me denken aan mijn kindertijd, toen ik in Spanje in de golven speelde met mijn Spaanse neef, die me had geleerd om onder de golven te duiken, waar het volledig rustig was. Het had me een beetje tijd gekost om te oefenen en diep genoeg te duiken, maar uiteindelijk slaagde ik erin om te ervaren waar mijn neef zo enthousiast over was geweest!

Terwijl ik daar voor dat schilderij stond weg te dromen, merkte ik dat twee personen de zaal waren binnengekomen. Eerst dacht ik dat het een koppel was, maar toen ik eens beter keek zag ik een moeder van ongeveer zeventig jaar met haar gehandicapte zoon. Ze stapten arm in arm. Ik voelde medelijden, waardering en bewondering voor hen. “Maar het zij zo”, dacht ik, “dit is hun leven. Ik heb het mijne te leven en we hebben allemaal onze eigen zorgen.” Ik ging dus maar naar de rozentuin om van de bloemen en de zon te genieten. Terwijl ik daar op een bank zat, probeerde ik niet te veel te denken, want ik had precies om die reden wat vrije tijd gekregen. Maar na een tijdje was de bank

naast mij bezet door... de moeder en haar gehandicapte zoon! Ze waren van een kopje thee aan het genieten en zagen er tevreden uit, maar ik kon me er niet van weerhouden me in te beelden hoe het zou zijn om een gehandicapt kind te hebben. De gedachte alleen al werd voor mij bijna ondraaglijk.

Zodra ze hun thee hadden opgedronken stonden moeder en zoon op, namen ze elkaar bij de arm, zoals ze al jaren moeten hebben gedaan, en zo begonnen ze te wandelen. Het was mij niet zo duidelijk wie eigenlijk wie ondersteunde. Ze steunden elkaar. Toen ze mijn bank voorbijkwamen, keek de moeder mij aan en toen hoorde ik dat magische: "Wat een mooi zonnetje vandaag, nietwaar?" Ik stemde in met een enthousiast: "O ja, heerlijk!" De vrouw had slechts één zinnetje gezegd, maar het had een grote indruk op mij gemaakt. Mijn donkere gedachten over een verschrikkelijk zwaar leven met een gehandicapte zoon verdwenen als sneeuw voor de zon door een zinnetje dat had aangetoond dat deze moeder nog in staat was om van heel wat zaken te genieten, ook al had ze een kind als dat van haar. Ze genoot van de zon, de rozen, de thee en stond open voor andere mensen in het park!

Dit deed me denken aan een ander verhaal dat ik ooit hoorde, over een koppel met twee gehandicapte zonen. Beide ouders gingen op een verschillende manier met hun pijn om. De moeder had geen vrede gevonden. Ze was verbitterd geworden. Voor haar was het woordje "vreugde" uit haar woordenschat geschrapt. Haar moeilijkheden waren groter dan haarzelf geworden. Maar de vader was een kunstenaar, een beeldhouwer. De beelden die hij maakte waren wat robuust en ruw van vorm, maar als je ze van dichterbij bekeek, dan kon je in deze figuren het hoofd van de zonen herkennen. Voor deze man was kunst een manier geweest om zich uit te drukken en verzoend met zijn moeilijkheden te kunnen leven.

De Nederlandse mystica Etty Hillesum drukt deze beide facetten van het leven, de moeilijkheden en de vreugdes, op een zeer treffende manier uit wanneer ze schrijft over een vriend die in een helikopterongeluk omkomt. En toch wordt een gedicht van Rilke door dit verschrikkelijke nieuws niet minder mooi, dacht ze. Beide werkelijkheden bestaan naast elkaar. Een manier om met deze werkelijkheden om te gaan wordt weergegeven in 2 Korintiërs 4, 11: "Wij levenden worden altijd omwille van Jezus aan de dood prijsgegeven, opdat in ons sterfelijke bestaan ook het leven van Jezus zichtbaar wordt." Het is een troostende gedachte te beseffen dat niet alleen de dood, maar ook het leven deel uitmaakt van deze wereld. De vraag voor ons is of wij in staat zijn om leven te zien in situaties die volledig "dood" lijken.

Tijdens mijn bezoeken in centra voor administratieve detentie word ik vaak geconfronteerd met dergelijke schijnbaar "dode" situaties. De meeste gedetineerden beschouwen hun repatriëring als een drama, een verschrikkelijke, eindeloze nachtmerrie. Ze zijn volledig hopeloos en willen slechts één ding: vrijgelaten worden om in België te blijven. Er zijn echter altijd uitzonderingen. Onlangs zei mij een Georgische gedetineerde tot mijn verrassing: "Soms sluit God deuren, maar dan opent Hij er andere. We moeten dus aandachtig zijn om die andere deuren te zien!" Dit is een belangrijke opmerking voor ons allemaal. Ben jij in staat om die andere deuren te zien? Durf je erop te vertrouwen dat je, wanneer je leven een onverwachte wending heeft genomen, je altijd een manier zal worden geboden om daar mee om te gaan? Het kan lang duren om deze manier te vinden en je zult soms worden gevraagd om een inspanning te leveren en creatief te zijn, maar het is de enige weg waar het leven van Jezus zichtbaar wordt. Laten we dus bidden dat de Heilige Geest alles wat kwaad en onbuigzaam in ons is verzacht, dat Hij alles wat koel en liefdeloos is verwarmt, net zoals de zon de moeder en haar gehandicapte zoon op die zondagmorgen in Sint-Annapark verwarmde.

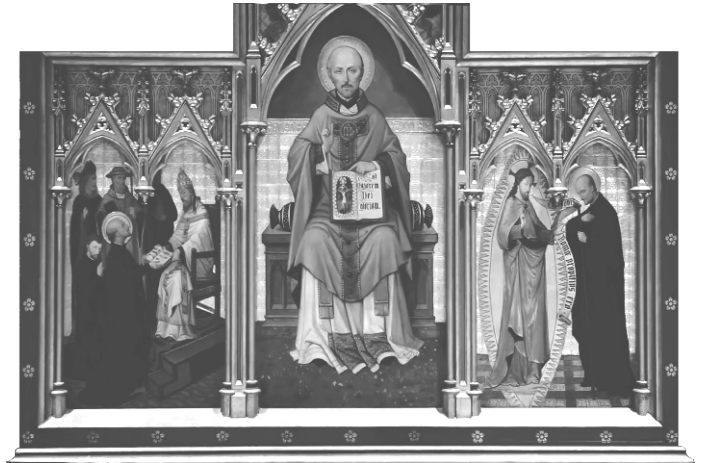
Nathalie Salazar Medina
GCL-groep 'Ontmoeting'

Vragen

- Ben jij in staat om leven te zien in situaties die volledig "dood" lijken?
- Wanneer deuren voor jou worden gesloten en je niet krijgt wat je verlangt, kun jij dan die andere, open deuren zien?
- Hoe neem je deze onvervulde verlangens op in je gebed? Kun je aanvaarden wat er gebeurt zonder verbitterd te worden, maar ook zonder je verlangens op te geven?
- Durf je erop te vertrouwen dat, wanneer je leven een onverwachte of ongewilde wending heeft genomen, je altijd een manier zal worden geboden om daarmee om te gaan?

Ignatius Cantate

In jeans, met hippe sneakers, een modieuze bril op de neus, en een gloednieuwe partituur onder de arm: zo arriveert Ignatius op de eerste repetitie van zijn cantate. Onze Ignatius, dat is bariton Joris Derder, die de rol van Ignatius vertolkte in de wereldpremière van de Ignatius Cantate. De Oude Abdij van Drongen stapte in 2013 naar de componist Kris Oelbrandt*, met de vraag om een werk te componeren op teksten uit de Geestelijke Oefeningen van Ignatius. De aanleiding was de viering van 150 jaar bezinningswerk met de Geestelijke Oefeningen in de Oude Abdij. Kris Oelbrandt moest toch wel even slikken van onze vraag. Niet helemaal onterecht! De Oefeningen zijn immers een leidraad en een methode voor bezinning, maar geen poëzie. En voor muziek heb je nu eenmaal poëzie nodig.

Daarom koost de componist ervoor om met twee tekstlagen te werken: enerzijds korte fragmenten uit de Geestelijke Oefeningen, anderzijds teksten uit de Bijbel (vooral de psalmen) en van enkele christelijke dichters. De teksten uit de Oefeningen worden gezongen en geciteerd door de bariton, die in de cantate de spreekbuis is van Ignatius van Loyola. Hij zingt in het Spaans, en wordt – zoals het een Bask past – begeleid door gitaar. De andere tekstlaag is voor het vierstemmige koor, dat ondersteund wordt door vier houtblazers. Het fascinerende aan die twee lagen tekst is dat er heel vaak vonken overspringen van de ene naar de andere laag. Terwijl Ignatius woorden en zinnen uit de Oefeningen reciteert, hoor je het koor psalmverzen zingen die vaak een verrassend licht werpen op de Geestelijke Oefeningen.

De Ignatius Cantate neemt de luisteraar mee doorheen de vier fasen van de Oefeningen. De cantate is namelijk in vier delen opgebouwd (de vier weken), voorafgegaan door een proloog (Uitgangspunt en Fundament, GO 23) en afgesloten door een epiloog (Beschouwing om tot de liefde te komen, GO 230 vv). De muziek is echter niet bedoeld ter vervanging van een acht- of dertigdaagse retraite. Hoe zou je trouwens een ervaring die veel tijd en stilte vraagt kunnen samenballen in een compositie van dertig minuten? De cantate kan wel ingezet worden tijdens retraites en bezinningsdagen die op de dynamiek van de Oefeningen gebaseerd zijn. Daarom wordt er momenteel werk gemaakt van een degelijke cd-opname, zodat zoveel mogelijk mensen kennis kunnen maken met deze mijlpaal in de muzikale geschiedenis van de sociëteit!

Jan Christiaens,
stafmedewerker in de Oude Abdij Drongen

* Op 15 mei 2002 is Kris Oelbrandt ingetreden bij de cisterciënzers van de strikte observantie in de abdij Maria Toevlucht in Zundert, Nederland.

Meer info op Ignis webmagazine: www.igniswebmagazine.nl/artikel/675/Ignatiuscantate-een-muzikaal-houvast

Heer,

In vertrouwen komen we tot U,
gedreven door de liefde voor uw rijk,
dankbaar voor onze zusters en broeders
religieuzen in dienst van uw mensen.
De nood is groot, Heer, daarom bidden wij:
laat uw oogst niet ongemaaid op het veld,
stuur ons biddende, zorgende mensen,
uw kerk heeft nood aan 'godgewijden'.
Kinderen, armen en zieken smeken U:
geef ons getuigen van uw menslievendheid,
gemeenschappen die belijden:
Christus is de bron van liefde en leven.
Wij vragen enthousiaste religieuzen

met het evangelie in hart en hand,
op weg naar onbekende horizonten
of teruggetrokken in de stilte van een klooster.
Dat jonge vrouwen en mannen, zo bidden wij,
vandaag uw roep verstaan, opdat ook morgen
uw naam mag geloofd worden, uw rijk mag bloeien,
uw gelaat mag lichten over alle mensen.
Maria, vervuld van de Geest, wij bidden u:
leer ons uw totale overgave na te volgen,
om trouw aan de zijde te staan van uw Zoon
vandaag, morgen en altijd. Amen.

Mgr. Luc Van Looy
2015 - jaar van het godgewijde leven

Het 'waterbekken' van Hertoginnedal

Sinds september 2008 maak ik, samen met mijn echtgenoot, deel uit van de GCL-groep Hertoginnedal. Niet zo-maar een naam, onze groep is er immers één met geschiedenis en traditie! Op het moment dat de groep een naam moest krijgen, gingen de vergaderingen door in het toenmalige noviciaat van de jezuiten in Oudergem, vlakbij het kasteel Hertoginnedal.

De groep heeft doorheen de bijna 40 jaren van haar bestaan heel wat leden geteld. Er zijn heel wat waters doorzwommen, er waren echt moeilijke momenten, maar er kwam steeds een verrijzenis.

Misschien beseffen we daardoor des te meer hoe kostbaar en kwetsbaar onze GCL-gemeenschap is en hoe zorgzaam we met elkaar moeten omgaan. De groep bestaat op dit ogenblik uit 8 leden: 3 koppels (die samen 9 opgroeiende jongvolwassenen hebben), 1 'single' én onze begeleider en jezuïet Jacques Haers SJ. We hebben het geluk om maandelijks vanuit verschillende windrichtingen verwelkomd te worden in de communiteit van Jacques in Leuven. En uitzonderlijk is: ondanks het hoge aantal theologisch geschoolde leden (4!), vervallen we nooit in exegetische, dogmatische of theologische discussies!

Wat houdt onze GCL-groep in leven? Ten eerste zorgt het feit dat we vrienden-in-de-Heer zijn dat we meer en meer ons leven met elkaar durven delen door middel van de terugblik. Waar vroeger tijdens het deelmoment meer de nadruk lag op 'de teksten', hebben we dit jaar beslist om tijdens de eerste ronde te focussen op de terugblik op ons eigen leven tijdens de voorbije maand vanuit de blik van de Heer. Enkele boeken die ons de voorbije jaren hebben geïnspireerd zijn 'Merkstenen' van Dag Hammarskjöld, 'Moe van het moeten kiezen' van Marc Desmet SJ, 'Godzoekers' van Jurjen Beumer, 'Een richting te gaan' (werkboek voor ignatiaanse spiritualiteit) en het 'Dagboek' van Egied van Broeckhoven SJ.

Het 'beluisteren' van Gods stem in ons dagelijks leven, de pijltjes volgen die leiden naar Zijn aanwezigheid en het aanmoedigen van elkaar om ons daardoor te laten inspireren...dit zijn de dingen die ons vanuit de Geestelijke Oefeningen van Ignatius inspireren. Niet dat dit zich vertaalt in het geven van praktische raadgevingen of oplossingen! Wel in het beluisteren van elkaars verhaal in groot respect voor de vrijheid van eenieder én in het mogen getuige zijn van de werking van de Geest in dit verhaal.

Onze maandelijks avond wordt ingezet met een gezamenlijke broodmaaltijd, die om beurten wordt meegebracht. Onder de maaltijd wordt lief en leed gedeeld, vaak met de nodige humor. Na het vieren van de eucharistie in de kapel van de communiteit, komen we beneden in ons salonnetje samen voor minstens 2 rondes van contemplatieve dialoog. Een 'timekeeper' houdt op een soepele manier het uur in het oog. Daarna babbelen we nog na met een stukje taart en een drankje.

Ik ben altijd blij verwonderd en dankbaar voor het vertrouwen dat we in elkaar hebben om te kunnen spreken over onze kwetsbaarheid, ons omgaan met tijd, drukte en moeilijkheden maar ook wat ons vreugde brengt in werk en familie. Waar vind je in onze drukke wereld nog een plek om dat met anderen te delen? Het valt me ook steeds op hoe rijk de werking en de inspiratie van de Geest is tijdens een GCL-avond. Vaak werkt de vergadering nog enkele dagen na en delen we er thuis verder over.

Doorheen de 6 jaren dat we bij GCL zijn, heeft deze groep me helpen groeien om vreugdevoller te zijn in mijn geloof, om woorden te vinden om over mijn geloof te durven en kunnen spreken en om een nieuwe gemeenschapsdimensie in het geloof te kunnen ontdekken. Het heeft me ook weer op weg gezet om verder te zoeken naar verdieping en vernieuwing.

Wat is mijn droom van een nieuwe lente voor mijn GCL-groep? Mijn droom is dat we als een waterbekken, dat volgestroomd is met Gods liefde, overstromen en dit levengevende water met anderen delen in het leven van elke dag.

Ginette Van Bogaert en groep Hertoginnedal
(Anne, Bruno, Hans, Jacques, Kris, Mia en Sabien)

GCL-Vlaanderen

www.gclvlaanderen.be

GCL-berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschappen van Christelijk Leven in Vlaanderen

Voorzitter: Ivo Raskin - Warotstraat 19A - 3020 Herent - 016/68 01 51 - info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Pieter-Paul Lembrechts SJ - Kortewinkel 10 - 8000 Brugge - 050/47 00 24 - pp.lembrechts@jesuits.net

Redactie GCL-berichten: Renate Cauwels, Pieter-Paul Lembrechts SJ, Ann Siewu, Cecilia Vanneste - gcl-berichten@telenet.be

Vormgeving: Ludwig Van Heucke SJ

GCL-berichten is gratis voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €6 (Nederland €7,50)

GCL-rekeningnummer: IBAN: Be54 4466 6116 7197 - BIB: KREDBEBB

Audiëntie bij de paus

Op 1 april kreeg ik een mailtje met een persoonlijke uitnodiging voor een audiëntie met paus Franciscus. U begrijpt dat ik even voorbehoud maakte alvorens dit als echt te beschouwen. Tegelijk voelde ik een sterk verlangen dit te kunnen realiseren. In onze GCL-groep hadden we net rond Petrus gewerkt. De apostel die kampioen was om dingen fout te doen nadat hij het eerst juist gedaan had. Hij was het toch die Jezus verloochende nadat hij gezegd had U bent de Messias. En toch, hij mocht rekenen op een aanhoudende vergeving van Jezus om vervolgens de hoeksteen te worden van de Kerk. En net één van de opvolgers van Petrus zou ik gaan ontmoeten. Een paus die het beeld van de Kerk heeft omgegooid en tot het hart van de mensen spreekt. Een paus ook die lid en kerkelijk assistent is geweest van GCL in zijn thuisland.

Zo zaten we op 30 april met een kleine delegatie van 5 personen uit GCL-Vlaanderen in het Vaticaan te midden van vele andere GCL'ers te wachten op de paus. De vreugde in de zaal was groot toen hij binnenstapte en mensen begroette.

Tijdens de audiëntie van ongeveer een uur zag ik een man die rustig sprak, die nederig was en de indruk gaf ons echt te willen ontmoeten. Iemand die woorden met ons deelde die in hem opkwamen vanuit een diep vertrouwen in de Heer. Hij straalde een grote innerlijke rust uit en verwees ons naar Jezus.

De paus ging in op enkele vragen van mensen, van iemand die gevangenen bezocht, en zich afvroeg hoe deze mensen tegemoet te treden. Een ander GCL'er vroeg de paus hoe we hoop kunnen hebben in onze wereld en ons voor ogen kunnen houden dat God ons nooit verlaat. De paus vroeg ons om zout te zijn voor deze wereld. Soms schieten onze krachten te kort om iets te doen in moeilijke situaties. Dan kunnen onze aanwezigheid en verbondenheid al iets betekenen.

In de namiddag hadden we een ontmoeting met de Europese delegaties van GCL. We namen de tijd om terug te blikken en te delen wat ons geraakt had. Het springt me telkens in het oog hoe goed en hoe snel we met elkaar in gesprek komen. Het zal ermee te doen hebben dat we hetzelfde spoor volgen en dit snel bij elkaar opmerken. Vervolgens stelde men ons het project voor om vrijwilligerswerk te gaan doen bij de boot vluchtelingen in Sicilië, waarover meer in deze editie.

De dag nadien bezochten we met een paar mensen de Sint-Pietersbasiliek. Ik stond stil bij de graf tombe van Petrus die centraal in de kerk staat en waarboven het altaar is gebouwd. In de schatkamer van de basiliek werden we stil bij de relikwieën van het kruishout van Jezus. De grootsheid van de kunst in de kerk stonden symbool voor de toewijding van zoveel generaties.

Veel dichterbij kunnen we fysiek niet bij de Heer komen. De innerlijke weg is echter nog lang niet ten einde.

Een bezoek aan de Gesù kerk mocht niet ontbreken. Hierin ligt de urne met de resten van de Heilige Ignatius. De kerk bevindt zich vlak naast de ruimtes waarin Ignatius gewerkt heeft. In het fresco op het plafond zagen we in het midden het kruis van Jezus van waaruit een straal gaat naar Ignatius die vervolgens zijn mensen uitzendt naar de vier continenten. Ga en zet de wereld in brand of nog begeester de mensen. Een mooie weergave van de dynamiek om verbinding te zoeken met het centrum van je leven om vervolgens naar de grenzen te gaan.

Het waren intense dagen voor mij. Doorheen al deze indrukken sprak het Woord van de Heer. Ik voelde een grote dankbaarheid en respect om deze overlevering. En de geschiedenis loopt gewoon verder in onze dagen doorheen hetgeen wij doen. De Heer spreekt ook tot ons vandaag en vraagt ook ons 'Hou je van mij?'

Onze tocht eindigde bij het *Forum Romanum* en het Colosseum. De restanten van het Romeinse rijk. Eens zo groot en sterk.

Tevreden vlogen we terug naar huis waar ons leven verder gaat zoals ervoor. En toch, we nemen de glimlach van Franciscus en de lichtstraal van Jezus mee in ons leven.

Ivo Raskin, voorzitter
en lid van GCL-groepen: Kairos,
Samen onderweg en Loyola

Vorming van GCL-groepsbegeleiders

In juni 2012 is GCL-Vlaanderen gestart met een vormingstraject voor groepsbegeleiders. De kwaliteit van onze groepen wordt voor een groot deel bepaald door de begeleiders. Tot nu toe waren dat bij ons bijna uitsluitend jezuïeten. Het zou goed zijn mochten - zoals in de ons omringende landen - meer leken deze taak opnemen, niet alleen omdat het aantal jezuïeten slinkt, maar ook omdat leken dit even goed kunnen.

Onder de deelnemers zijn er enkele die al groepsbegeleider zijn. Andere zijn uitgenodigd omdat de stuurgroep gelooft dat ze het talent hebben om het te worden. Het is dus een gemengde groep van reeds ervaren en toekomstige begeleiders, van leken en jezuïeten. Als iemand nog geen groepsbegeleider is en aan deze opleiding deelneemt, wil dat niet zeggen dat hij of zij na korte tijd al gevraagd wordt een groep te gaan begeleiden. Wel willen we mensen vormen die als de vraag zich voordoet, die taak op zich zullen kunnen nemen.

Het traject is geen eenmalige cursus, maar een permanente vorming in de vorm van seminarie- of intervisiebijeenkomsten. Drie keer per jaar komen we samen om over de praktijk van de begeleiding van een GCL-groep met mekaar van gedachten te wisselen. Vertrekkend van onze eigen vragen en ervaringen en van documenten uit de GCL-traditie gaan we met mekaar in gesprek en leren we van mekaar. "Groepsbegeleider" is geen diploma dat je op zak hebt, maar een permanent leerproces.

We zijn met een tiental deelnemers. Enkele onderwerpen die we in de voorbije drie jaar hebben behandeld:

Waarheen zijn wij met onze GCL-groep eigenlijk op weg? Wat is ons doel? We zijn niet zomaar een gebedsgroep, Bijbelgroep, studiegroep of gelovige praatgroep, maar een GCL-groep. Wat betekent dat? Wat willen we bereiken? Wat is ons "project"?

Wat doen we, welke middelen gebruiken we om dat doel te bereiken? Nemen we een volgend interessant boek om over uit te wisselen of volgen we een bepaald traject? Welk? Welke zijn de stappen op die weg, de fasen van dat proces?

Wat is precies de taak van een groepsbegeleider? Er mag een zekere pluraliteit zijn, maar kunnen we zoiets als een profiel van de groepsbegeleider opstellen?

De identiteit van de GCL, zoals die zich historisch heeft ontwikkeld. De drie pijlers van de GCL-identiteit: ignatiaanse spiritualiteit, gemeenschap, zending.

Wat betekent de bredere GCL voor onze lokale groepen? Hebben we genoeg aan onze kleine groep of betekenen de nationale en de wereldgemeenschap ook iets voor ons?

Wat is de bedoeling van de "tweede ronde"? Zit daarin niet precies de kracht van de GCL? Hoe kunnen we de tweede ronde tot zijn recht laten komen?

Als de GCL een ignatiaanse gemeenschap is, wordt het groeiproces ook door ignatiaanse elementen bepaald. Groepsbegeleiders zullen iets van de ignatiaanse spiritualiteit moeten kennen.

Als mensen in groepen samenkomen, treden allerlei groepsdynamische en psychologische processen in werking - ook in een GCL-groep. Als begeleiders zullen we daarmee moeten kunnen omgaan.

Onze Vlaamse GCL kan natuurlijk maar een beperkte vorming aanbieden, maar groepsbegeleiders worden aangemoedigd om daarnaast andere algemeen menselijke, theologische en spirituele vorming te volgen of opleidingen in onze buurlanden. Zo hebben enkelen een vorming voor groepsbegeleiders gevolgd in Frankrijk. Groepsbegeleider zijn is een missie ten dienste van de gemeenschap, die van sommigen gevraagd kan worden. We zijn dankbaar voor de GCL'ers die daar vrijgevig op antwoorden.

Pieter-Paul Lembrechts SJ - Nationaal kerkelijk assistent

Lidgeld werkjaar 2015-2016... en vraag naar ietsje meer!

Het huidig werkjaar loopt ten einde en het is weer tijd om jullie een kleine bijdrage te vragen als GCL-lid.

Betaling op: IBAN: BE54 4466 6116 7197 – BIC: KREDBEBB

- €25 per persoon voor gewone GCL-leden
- €6 voor niet-GCL-leden die enkel de GCL-berichten willen ontvangen (België)
- €7,5 voor niet-GCL-leden die enkel de GCL-berichten willen ontvangen (Nederland).

Het lidgeld in Vlaanderen is het laagste ter wereld... Voor het komende werkjaar behouden we de hoogte van de bijdragen. Zonder de vrijwillige sponsors en de serieuze schenkingen is onze werking echter onbetaalbaar. We willen dit jaar ook werk maken van financiële ondersteuning aan een Europees project: het GCL- werkkamp in Sicilië waar jongeren hulp bieden aan bootvluchtelingen.

Zie: <http://www.gclvlaanderen.be/docs/flyermigration.pdf> Het extra kopje koffie dat je schenkt is dus bestemd voor de Europese GCL die zich inzet om met jongeren en bootvluchtelingen op weg te gaan. Van harte dank!

Luc Buffel - Penningmeester van GCL-Vlaanderen